№ 5 Warszawa, dnia 9 lutego 1925 r. Rok VII.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU.

Cena numeru pojedynczego 75 groszy, z przesyłką zwyczajną 83 grosze, poleconą 1 zł. 03 grosze. Prenumerata kwartalna 5 złotych. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m. szpalty redakcyjnej 30 gr., tabelaryczne i cyfrowe 60 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3. Tel. redakcji 148.03. tel. Administracji Nr. 276.29. Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P. K. O. Nr. 20205.

Przepisy ogólne.

71.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 31 grudnia 1924 r.

zmieniające §§ 1 p. 2 i § 2 p. 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 8 listopada 1924 r. o udzieleniu poręki państwowej za spłatę kapitału i odsetek obligacyj spółek akcyjnych „Tramwaje elektryczne w Zagłębiu Dąbrowskiem S. A." i „Elektryczne Koleje Dojazdowe S. A.".

Na mocy § 1 p. 2 i § 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 sierpnia 1924 r. o udzieleniu poręki państwowej na listy zastawne, obligacje i inne zobowiązania (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 751) zarządza się co następuje:

§ 1. § 1 p. 2 i § 2 p. 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 8 listopada 1924 r. o udzieleniu poręki za spłatę kapitału i odsetek obligacyj spółek akcyjnych „Tramwaje Elektryczne w Zagłębiu Dąbrowskiem S. A." i „Elektryczne Koleje Dojazdowe S. A." (Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 910) otrzymują brzmienie następujące:

„Za spłatę odsetek od tychże obligacji w wysokości 6½% w stosunku rocznym za okres od dnia 1 maja 1927 roku do dnia całkowitej spłaty kapitału".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:

(—) W. Grabski.

(Dz. U. R. P. z dn. 11. I. 1925 r. Nr. 1, poz. 9).

72.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 7 stycznia 1925 r.

o podwyższeniu niektórych zobowiązań tudzież obniżeniu niektórych należności Skarbu Państwa.

Na zasadzie § 35 e rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 maja 1924 r. o przerachowaniu zobowiązań prywatno - prawnych w brzmieniu rozporządzenia z dnia 27 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 115, poz. 1024) zarządza się co następuje:

§ 1. 1) Zobowiązania Skarbu Państwa z tytułu odpowiedzialności za krzywdy osobiste i szkody majątkowe, wyrządzone w ruchu kolei lub na pocztach określone przepisami §§ 35 a ust. 4 i 35 b rozporządzenia z dnia 14 maja 1924 roku, które prawomocnemi orzeczeniami sądowemi, wydanemi między 21 maja 1924 r. a ogłoszeniem niniejszego rozporządzenia przerachowane zostały na 10% sum obliczonych według skali § 2 powołanego rozporządzenia, podwyższa się dziesięciokrotnie. Takież należności nie przerachowane jeszcze orzeczeniami sądowemi należy przerachować według pełnych stawek skali § 2 powołanego rozporządzenia.

2) Zobowiązania Skarbu Państwa z tytułu odpowiedzialności za szkody majątkowe, wyrządzone w ruchu kolei i przy przewożeniu przesyłek kolejowych i pocztowych, a nieobjętych ust. 1 niniejszego paragrafu należy przerachować na 50% zamiast na 10% (§ 35 a ust. 1 lit. c.) sum obliczonych według skali § 2 rozporządzenia z dnia 14 maja 1924.

3) Zobowiązania Skarbu Państwa za nieszczęśliwe wypadki przy pracy na kolejach państwowych, należne i nie wypłacone przed dniem 1 stycznia 1925, należy przerachować według pełnych stawek skali § 2 rozporządzenia z dnia 14 maja 1924 r., przyczem miarodajnym dla przerachowania będzie czas zdarzenia się wypadku.

§ 2. Podpadające pod punkty a, b i c. ust. 1 § 35 rozporządzenia z dnia 14 maja 1924 r. należności Skarbu Państwa z pożyczek udzielonych samorządom powiatowym na cele drogowe z wyjątkiem pożyczek udzielonych dla zażegnania bezrobocia przerachowuje się na 35%, 45% i 50% zamiast na 50%, 65% i 80% sum obliczonych według skali § 2 tegoż rozporządzenia.

§ 3. Należności Skarbu Państwa:

a) z pożyczek, udzielonych na pomoc rolną,

b) z pożyczek, udzielonych osadnikom wojskowym i cywilnym lub ich zrzeszeniom, że specjalnych funduszów, przeznaczonych na cele osadnicze,

c) z pożyczek udzielonych miastom lub powiatom dla zażegnania bezrobocia, lub w b. dzielnicy pruskiej na obniżenie cen chleba,

d) z pożyczek udzielonych oficerskim, urzędniczym i robotniczym spółdzielniom spożywczym i mieszkaniowo-budowlanym,

e) z pożyczek udzielonych miastom na wygotowanie planów pomiarowych i regulacyjnych,

f) z pożyczek udzielonych na odbudowę posiadłości zniszczonych lub uszkodzonych wskutek działań wojennych,

g) z pożyczek udzielonych na organizację i reorganizację instytucyj ubezpieczeń społecznych,

o ile podpadają pod przepisy § 35 ust. 1 lit. a, b i c powołanego rozporządzenia, przerachowuje się na 20%, 25%, 30% zamiast na 50%, 65% i 80% sum obliczonych według skali § 2 rozporządzenia z dnia 14 maja 1924 r.

§ 4. Należności Skarbu Państwa z pożyczek udzielonych instytucjom dobroczynnym, humanitarnym i oświatowo-naukowym o celach niezarobkowych oraz z pożyczek na odbudowę kościołów i szkół przerachowuje, się choćby podpadały pod przepisy § 35 ust. 1 lit. a, b i c rozporządzenia z dnia 14 maja 1924 r. na 10% — a z pożyczek udzielonych na pomoc dla pogorzelców na terenie województw: — lwowskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego, na podstawie uchwały Rady Ministrów z dnia 24 listopada 1922 r. — na 5% sum obliczonych według skali § 2 cytowanego rozporządzenia.

§ 5. Czynsze, które właściciele dziedzicznego prawa zabudowy w Poznaniu obowiązani są

płacić Skarbowi Państwa, obniża się, począwszy od dnia 1 stycznia 1925 r., na 50% sum, przerachowanych według skali § 2 rozporządzenia z dnia 14 maja 1924 r.

W przypadkach, zasługujących na szczególne uwzględnienie, Minister Skarbu będzie władny obniżyć 50%-wą miarę przerachowania do 25%-ej miary na przeciąg lat dziesięciu.

§ 6. Właściwi ministrowie w porozumieniu z Ministrem Skarbu będą, władni obniżać odpowiednio miary przerachowania należności Skarbu Państwa w przypadkach, w których wzajemne pretensje do Skarbu Państwa o zwrot kaucji (złożonych temuż) nie ulegają przewartościowaniu na podstawie § 41 lit. c rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 maja 1924 r.

§ 7. Upoważnia się właściwych ministrów w porozumieniu z Ministrem Skarbu do rozkładania na raty w przypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie należności Skarbu Państwa, przerachowanych na podstawie rozporządzenia z dnia 14 maja 1924 r. lub innych rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej.

§ 8. O ile przerachowanie należności Skarbu Państwa daje w wyniku sumy, nie wyższe od 10 złotych a ściągnięcie ich wymagałoby niewspółmiernych wydatków administracyjnych, właściwi ministrowie władni są wstrzymać ściąganie tych należności, a w porozumieniu z Ministrem Skarbu należności te umorzyć.

§ 9. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu:
(—) W. Grabski.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) Ratajski.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
(—) Janicki.

Kierownik Ministerstwa Robót Publicznych:
(—) Rybczyński.

Minister Pracy i Opieki Społecznej:
(—) F. Sokal.

Kierownik Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego:
(—) Jan Zawidzki.

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) Józef Kiedroń.

Minister Kolei:
(—) Tyszka.

Minister Reform Rolnych:
(—) W. Kopczyński.

(Dz. U. R. P. z dn. 16. I. 1925 r. Nr. 4, poz. 35).

Organizacja władz.

73.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 8 stycznia 1925 r.

o ustanowieniu Delegata Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej z siedzibą w Katowicach.

Na mocy § 11 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 9 grudnia 1924 r. o zmianie ustroju Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr. 107, poz. 967) zarządza się co następuje:

§ 1. Ustanowiony zostaje Delegat Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej z siedzibą w Katowicach.

§ 2. Zakres działania Delegata Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej w Katowicach obejmuje obszar województwa śląskiego.

§ 3. Delegat Prokuratorji Generalnej w Katowicach podlega służbowo Prezesowi Oddziału Prokuratorji Generalnej w Krakowie.

§ 4. Na obszarze, określonym w § 2, wszelkie sprawy sądowe, w których stroną jest Skarb Państwa lub inne podmioty prawne zastępowane przez Prokuratorję Generalną, a w których powództwo lub pierwsze podanie wniesione zostały lub wniesione będą przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, prowadzone będą aż do zupełnego ukończenia we wszystkich instancjach przez organy, powołane na podstawie dotychczas obowiązujących przepisów do zastępstwa sądowego Skarbu Państwa i wspomnianych podmiotów prawnych.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 15 lutego 1925 r.

Minister Skarbu:
(—) W. Grabski.

(Dz. U. R. P. z dn. 14. I. 1925 r. Nr. 3, poz. 30).

74.

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

z dnia 22 grudnia 1924 r.

o organizacji Biura badania cen.

§ 1.

Przy Komitecie Ekonomicznym Ministrów ustanawia się Biuro badania cen, którego zadania i obowiązki są następujące:

a) Opracowywanie materjału statystycznego i faktycznego, dotyczącego ruchu cen podstawowych artykułów użytkowych i świadczeń, mających powszechne znaczenie, a zebranego zarówno od władz państwowych jak i od instytucji społeczno-gospodarczych, jak wreszcie od wiarogodnych i powołanych do tego osób.

b) Ustalanie opinji co do normalności cen podstawowych artykułów i świadczeń, mających powszechne zastosowanie przy stałem śledzeniu wpływu, jaki na ruch tych cen wywołują zarządzenia władz rządowych i samorządowych.

c) Przedkładanie Komitetowi Ekonomicznemu Ministrów opinji o postulatach poszczególnych sfer społecznych i gospodarczych ze stanowiska ich odziaływania na poziom tych cen. Zgłoszone do biura badania cen postulaty komunikowane będą właściwym Ministerstwom.

d) Przedkładanie Komitetowi Ekonomicznemu Ministrów za pośrednictwem Przewodniczącego Komitetu Ekonomicznego Ministrów opracowanego materjału i wniosków, których wykonanie leży w zakresie działania Rządu lub instytucji rządowych, względnie przedsiębiorstw państwowych ,oraz samorządów, zmierzających do obniżenia tych cen.

e) Komunikowanie za zgodą Przewodniczącego po porozumieniu się z właściwymi Ministrami odnośnym sferom społecznym i gospodarczym, oraz organom opinji publicznej, ustalonych opinji co do cen normalnych, oraz co do środków, jakie powinny być zastosowane przez czynniki samorządowe, społeczne i gospodarcze w celu obniżenia tych cen.

f) Udzielanie na ich żądanie wszelkim władzom, urzędom, oraz przedsiębiorstwom i instytucjom państwowym opinji w sprawach zasadniczych, mogących oddziałać na poziom cen.

g) Szerzenie w miarę możności propagandy, uświadamiającej doniosłość utrzymania poszczególnych tych cen na odpowiednim poziomie.

§ 2.

Komitet Ekonomiczny Ministrów może upoważnić Biuro badania cen do wydawania opinji poszczególnym władzom, przedsiębiorstwom i instytucjom państwowym w konkretnych wypadkach.

Od obowiązku zastosowania tych opinji może odnośna władza lub instytucja zwolnić się jedynie przez uzyskanie na to za pośrednictwem właściwego Ministra zgody Komitetu Ekonomicznego Ministrów.

Opinje Biura badania cen służyć będą władzom administracyjnym, jako materjał orjentacyjny przy wykonywaniu ustawy o zwalczaniu lichwy wojennej z dn. 1 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. lichwy wojennej z dn. 1 lipca 1920 r. (Dz. U. Nr. 67, poz. 449).

§ 3.

Wszystkie urzędy, władze oraz przedsiębiorstwa i instytucje państwowe obowiązane są:

a) udzielać w miarę możności Biuru badania cen wszelkich żądanych przez nie informacji, o ile dotyczą one ruchu tych cen i warunków oddziaływania na ich poziom;

b) przedkładać w odpisie do wiadomości Biura badania cen wszelkie postulaty sfer samorządowych, gospodarczych i społecznych, o ile mają one związek z poziomem tych cen.

§ 4.

Biuro badania cen składa się z Przewodniczącego, którym jest Sekretarz Generalny Komitetu Ekonomicznego Ministrów, oraz 9 członków z pośród sfer społecznych, z których 6-ciu powołuje Komitet Ekonomiczny Ministrów na wniosek Ministra Skarbu, Przemysłu i Handlu, Rolnictwa i Dóbr Państwowych, Pracy i Opieki Społecznej, Spraw Wewnętrznych, oraz Kolei Żelaznych, zaś trzech powołuje Przewodniczący Komitetu Ekonomicznego Ministrów na wniosek Przewodniczącego Biura.

Komitet Ekonomiczny Ministrów może na wniosek Przewodniczącego Biura powiększyć ilość członków Biura, określić sposób ich powołania, oraz polecić poszczególnym Ministrom delegowanie właściwych urzędników celem objęcia referatów w Biurze badania cen i jego komisjach.

§ 5.

Biuro badania cen dzieli się w miarę potrzeby na fachowe komisje, których skład powinien zabezpieczać wszechstronne zbadanie sprawy. Regulamin Biura oraz Komisji zatwierdza Komitet Ekonomiczny Ministrów.

Na wniosek Przewodniczącego Biura może Komitet Ekonomcizny Ministrów zlecić otworzenie Biura badania cen przy poszczególnych Województwach lub powiatach, działających pod przewodnictwem delegata właściwego Wojewody. Biura te obowiązane będą stosować się do regulaminu zatwierdzonego przez Komitet Ekonomiczny Ministrów i wskazówek, udzielanych przez Centralne Biuro badania cen.

§ 6.

Opinje fachowych komisji przedkłada się do aprobaty Biura, przyczem w razie różnicy zdań w łonie Komisji przedkłada się również umotywowane votum mniejszości. Decyzje Biura zapadają większością głosów, w razie równości głosów rozstrzyga Przewodniczący.

Prezes Rady Ministrów:
(—) W. Grabski.

(Monitor Polski z 10.I 1925 r. Nr. 7).

75

KOMUNIKAT MINISTERSTWA SKARBU.

Utworzona na podstawie zarządzenia Ministerstwa Skarbu z dnia 9 marca 1922 r. L. 489 druga kasa skarbowa na okrąg m. st. Warszawy, przekształca się z dniem 1 lutego 1925 roku na pomocniczą kasę przychodową.

Podatki bezpośrednie.

76.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 5 stycznia 1925 r.

w sprawie przedłużenia terminu dla uskutecznienia uzupełniających mianowań członków komisyj szacunkowych i odwoławczych do spraw państwowego podatku przemysłowego, ich zastępców, oraz przedstawicieli płatników do udziału w lustracji przedsiębiorstw.

Na mocy art. art. 122 i 126 ustawy z dnia 14 maja 1923 r. w przedmiocie państwowego podatku przemysłowego (Dz. U. R. P. Nr. 58 poz. 412), zarządza się co następuje:

§ 1. Wyznaczony w części drugiej § 7 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 6 lipca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 69 poz. 545) termin dla uskutecznienia uzupełniających mianowań członków komisyj szacunkowych i odwoławczych, ich zastępców, oraz przedstawicieli płatników do udziału w lustracji przedsiębiorstw, przedłuża się do dnia 30 czerwca 1925 r. włącznie.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od 1 stycznia 1925 r.

Minister Skarbu:

(—) W. Grabski.

(Dz .U. R. P. z dn. 14. I. 1925 r. Nr. 2 poz. 19).

77.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 29 grudnia 1924 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Reform Rolnych, Sprawiedliwości oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych w celu wykonania ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o sposobie zapłacenia podatku majątkowego w myśl ustawy z dn. 11 sierpnia 1923 r. o podatku majątkowym przez płatników posiadających majątki (nieruchomości) ziemskie, związane ograniczeniami własności, w drodze sprzedaży tych majątków.

Na mocy art. 6 ustawy z dn. 18 lipca 1924 r. o sposobie zapłacenia podatku majątkowego w myśl ustawy z dn. 11 sierpnia 1923 r. o podatku majątkowym przez płatników posiadających majątki (nieruchomości) ziemskie związane ograniczeniami własności w drodze sprzedaży tych majątków (Dz. U. R. P. Nr. 73 poz. 714), zarządza się co następuje:

§ 1. Powołana ustawa dotyczy:

1) majątków ordynackich (powiernictw familijnych, fideikomisów),

2) majątków ziemskich, związanych węzłem substytucji powierniczej (fideikomisowej),

3) majątków ziemskich, do których przywiązane jest stale na mocy ustawy, statutów lub umowy ograniczenie w rozporządzaniu temi majątkami, jako to: majątków martwej ręki t. j. majątków duchownych, biskupich, kapitulnych, klasztornych, plebańskich, kościelnych, cerkiewnych oraz majątków należących do gmin wyznaniowych, fundacji i t. p. Nie należą do tej kategorji nieruchomości ziemskie, co do których ograniczenie prawa rozporządzalności ma charakter czasowy np. na pewien oznaczony okres czasu lub na czas życia jednego właściciela.

Powołana ustawa może być zastosowaną również i do majątków instrukcyjnych, o ile właściciele ich są związani określonymi powyżej ograniczeniami prawa własności.

§ 2. Celem uzyskania zezwolenia na parcelację, właściciele majątków ziemskich, określonych w poprzednim paragrafie niniejszego rozporządzenia winni zwracać się do właściwego okręgowego urzędu ziemskiego, względnie, o ile chodzi o majątki instrukcyjne, do Ministerstwa Reform Rolnych za pośrednictwem właściwego okręgowego urzędu ziemskiego. W zastępstwie właściciela dóbr martwej ręki prośbę winna wnieść osoba zarządająca temi dobrami, imieniem zaś właściciela niewłasnowolnego opiekun lub kurator za zgodą właściwego sądu opiekuńczego.

Do prośby, niezależnie od tego, w jakim powiecie znajdują się odnośne nieruchomości, winny być dołączane dane, wymagane w art. 2 rozporządzenia Prezesa Głównego Urzędu Ziemskiego z dnia 14 listopada 1921 r. (Dz. U. R. P. z r. 1922 Nr. 1 poz. 3), a nadto następujące dokumenty:

a) zaświadczenie właściwego urzędu (inspektoratu) skarbowego o wysokości sumy przypadających od właściciela majątku należności z tytułu podatku majątkowego, oraz o wysokości sumy uiszczonych przez płatnika na ten cel wpłat,

b) obliczenie stwierdzające że część ceny sprzedażnej płatna przed aktem kupna-sprzedaży i przy tym akcie nie przewyższa sumy potrzebnej do pokrycia należności z tytułu podatku majątkowego i kosztów połączonych z parcelacją,

c) zaświadczenie lub pokwitowanie kasy skarbowej, sądu lub notarjusza z wpłacenia na poczet podatku majątkowego sum pobranych ewentualnie przed zawarciem umowy o sprzedaż.

§ 3. Płatnikom, którzy w myśl postanowień poprzedniego paragrafu wniosą odpowiednio udokumentowane prośby, okręgowy urząd ziemski wyda zaświadczenia o złożeniu tych próśb.

Na podstawie takiego zaświadczenia dyrektor właściwej izby skarbowej może na prośbę płatnika, uwzględniając czas potrzebny do przeprowadzenia parcelacji, udzielić stosownego odroczenia terminu płatności podatku.

§ 4. Odpowiednio do sumy należnego od płatnika podatku majątkowego okręgowy urząd ziemski na podstawie przeciętnych cen rynkowych za ziemię ustali obszar gruntów mających ulec sprzedaży dla pokrycia zarówno podatku majątkowego, jak i wszelkich kosztów połączonych z parcelacją i przewłaszczeniem gruntów.

W wypadkach, w których część ceny kupna ma być nowonabywcom skredytowana, okręgowy urząd ziemski udzieli zezwolenia na sprzedaż takiego obszaru gruntów, jakiego sprzedaż okaże się niezbędną, aby należny od płatników podatek majątkowy został w całości pokryty wpłatami gotówkowemi, złożonemi przez kupujących przed aktem kupna-sprzedaży i przy tym akcie.

W zezwoleniach na parcelację okręgowy urząd ziemski winien zawsze zamieszczać zastrzeżenie, że sumy pieniężne, należne za sprzedane na mocy powołanej ustawy grunta, winny być przez nabywców składane w sposób określony w części drugiej i trzeciej art. 2 ustawy.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:

(—) W. Grabski.

Minister Reform Rolnych:

(—) W. Kopczyński.

Minister Sprawiedliwości:

(—) A. Żychliński.

Ministe rRolnictwa i Dóbr Państwowych:

(—) Janicki.

(Dz. U. R. P. z dn. 14. I. 1925 r. Nr. 3, poz. 28).

78.

OKÓLNIK I. D. P. O. 165/II

w sprawie poboru w lutym 1925 r. państwowego podatku dochodowego od uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę.

Do Kancelarji Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, Biura Sejmu i Senatu, Prezydjum Rady Ministrów, Najwyższej Izby Kontroli wszystkich Ministerstw, Urzędu Likwidacyjnego oraz Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, wreszcie Generalnej Dyrekcji Monopolu Tytoniowego i Loterji Państwowej.

Ministerstwo Skarbu zarządza, aby pobór państwowego podatku dochodowego od uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę na całym obszarze Rzeczypospolitej był w miesiącu lutym 1925 r. dokonywany w dotychczasowym trybie według poniższej skali:

L. p.	Wysokość wypłaconego wynagrodzenia, obliczona w stosunku rocznym		Stopa procentowa podatku
	ponad	do	
	w złotych		
1	3.212	4,282	2 „
2	4,282	5,353	2,1 „
3	5,353	6,959	2,2 „
4	6,959	8,565	2,2 %
5	8,565	10,171	2,3 „
6	10,171	11,777	2,5 %
7	11,777	13,383	2,9 „
8	13 383	15,167	3,3 „
19	15,167	16,952	3,8 „
10	16,952	18,736	4,2 „
11	18,736	20,521	5 „
12	20,521	22,305	5,8 „
13	22,305	23,197	6,7 „
14	23,197	24,536	7,5 „
15	24,536	25,874	9,2 „
16	25,874	27,658	10 „
17	27,658	29,443	10,4 „
18	29,443	31,233	12,9 „
29	31,233	33,458	14,2 „
20	33,458	35,688	14,7 „
21	35,688	37,919	15,3 „
22	37 919	40,150	15,8 „
23	40,150	42,380	16,5 „
24	42,380	44,611	17,1 „
25	44,611	46,841	17,8 „
26	46,841	49,072	18,4 „
27	49,072	51,302	19 „
28	51,302	53,533	19,6 „
39	53,533	80,300	20,2 „
30	80,300	107,066	20,9 „
31	107.066	133,833	21,6 „
32	133,833	160,600	22,3 „
33	160,600	200,750	23 „
34	200,750	321,200	24,5 „
35	321,200	401,500	25,5 „
36	401,500	535,333	27 „
37	535,333		28,5 „

Na obszarze Województw: Wielkopolskiego, Pomorskiego i Górnośląskiej części Województwa Śląskiego należy na rzecz gmin miejskich i powiatowych Związków komunalnych *potrącać* równocześnie z podatkiem państwowym, podatek w wysokości 3% wypłaconego wynagrodzenia, poczynając jednak od 4 stopnia powyższej skali.

Potrącone kwoty należy w terminie do dni 7-miu po dokonaniu *potrącenia* wpłacić do właściwej Kasy Skarbowej.

Zaznacza się, że skala powyższa ma zastosowanie do uposażeń wypłaconych w lutym 1925 r., jak również wypłacanych w styczniu 1925 r. ale należnych za luty 1925 r.

Warszawa dnia 19 stycznia 1925 r.

Za Ministra Skarbu:

(—) Czechowicz

Dyrektor Departamentu.

Opłaty stemplowe

79.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

USTAWA

z dnia 11 grudnia 1924 r.

w przedmiocie opłat stemplowych, które mają płacić spółdzielnie.

Opłata od umów o przystąpienie do spółdzielni lub o zwiększeniu udziałów.

Art. 1. Spółdzielnie (art. 1 ustawy z dnia 29 października 1920 r. o spółdzielniach, Dz. U. R. P. Nr. 111, poz. 733) obowiązane są uiszczać corocznie w ciągu dwóch miesięcy po zatwierdzeniu sprawozdania rocznego przez walne zgromadzenie (art. 46 pukt 4 powołanej ustawy) — lub zebranie przedstawicieli (art. 51) opłatę stemplową w wysokości 2% od sumy wpłat na udziały (art. 16 i 21), dokonanych w ubiegłym roku obrachunkowym (art. 53). Za wpłaty na udziały uważa się również kwoty, przypadające członkowi z tytułu podziału zysków, a zaliczone na poczet jego niepełnych udziałów (art. 57 ustęp czwarty, zdanie pierwsze).

Jeżeli walne zgromadzenie (zebranie przedstawicieli) nie odbyło się w terminie przez statut oznaczonym (ustęp drugi art. 47), to powyższą opłatę stemplową należy uiścić w ciągu dwóch miesięcy po upływie owego terminu.

Spółdzielnie obliczają opłatę i wnoszą ją do kas skarbowych bez uprzedniego wymiaru urzędowego.

Uwolnienie od opłaty, przewidzianej w art. 1.

Art. 2. Spółdzielnia nie podlega opłacie, wymienionej w art. 1, jeśli według swego statutu może tylko ze swymi członkami zawierać umowy, wchodzące w zakres jej działalności podstawowej, lub wprawdzie rozciąga swą działalność również na osoby, nie będące członkami, ale przypadające na nie członków nadpłaty i zwroty przekazuje w całości do funduszu zasobowego (art. 56 ustawy o spółdzielniach) lub innego funduszu który według statutu nie podlega podziałowi między członków.

Zawieranie umów z niećzłonkami nie uchyla prawa do uwolnienia, jeżeli umowy te są działaniami pomocniczemi, bez których nie dałyby się spełnić zadania podstawowe; nie wykluczając zatem uwolnienia np.: zakupowania towarów przez spółdzielnię spożywców lub przez spółdzielnię, której zadaniem jest dostarczanie członkom surowców, narzędzi i t. p.; zakupywanie materjałów budowlanych przez spółdzielnię budowlaną; sprzedawanie niećzłonkom towarów, dostarczanych spółdzielni rolniczej lub magazynowej przez jej członków, albo towarów, wytworzonych przez spółdzielnię, przemysłowo-wytwórczą; przyjmowanie od niećzłonków wkładów pieniężnych lub lokowanie w bankach funduszów zbędnych

Spółdzielnia nie traci uwolnienia na skutek czynności, które wykonywa jako pełnomocnik innej osoby np. na skutek zajmowania się sprzedażą obligów Państwa Polskiego, realizacji przekazów, wyjednywania pożyczek w bankach państwowych oraz wypłacenia ich w imieniu sum pożyczkowych dłużnikom i t. p.

Art. 3. Uwolnienie od opłaty, przewidziane w art. 2, ustaje z dniem, w którym zarejestrowano zmianę statutu (ustęp trzeci art. 71 ustawy o spółdzielniach), na której skutek spółdzielnia nie posiada już warunków uwolnienia, jak również z dniem, w którym, nie zamieniwszy statutu, rozpoczęła wykonywać czynności, przekraczające zakres, określony w art. 2.

Dokumenty, nie podlegające opłacie.

Art. 4. Nie podlegają opłatom bez względu na to, czy spółdzielnia jest wolna od opłaty, przewidzianej w art. 1, czy nie:

a) dokumenty stwierdzające stosunki prawne między spółdzielnią a jej członkami, o ile te stosunki mieszczą się w granicach działalności, określonej statutem; uwolnienie to nie dotyczy jednak obligów i weksli; uwolnienie nie dotyczy rachunków w przedmiocie należności za towary, dostarczone przez związek spółdzielni spółdzielniom-członkom, ani też rachunków w przedmiocie należności spółdzielni-członka za towary, dostarczone związkowi wspóldzielni;

b) poręczenia i prolongacje przy pożyczkach, których spółdzielnia udziela swoim członkom;

c) poświadczenia odbioru w przedmiocie przyjęcia przez spółdzielnię wkładów oszczędnościowych lub wkładów na rachunek bieżący oraz w przedmiocie zwrotu tych wkładów na rachunek bieżący oraz w przedmiocie zwrotu tych wkładów tudzież procentów od nich;

d) wydawane przez spółdzielnię wyciągi z rachunków bieżących;

e) dokumenty manipulacyjne, t. j. takie, które się sporządza wyłącznie ze względu na zaprowadzony w spółdzielni tok urzędowania, a które stwierdzają stan rzeczy, ustalony pozatem dokumentem innym;

f) podania, wnoszone przez spółdzielnie do Rady Spółdzielczej w zakresie jej właściwości.

Spółdzielnie, określone w art. 2, są wolne od opłat za rachunki w przedmiocie należności za towary, kupione przez spółdzielnie, od producentów, o ile kupno mieści się w granicach postawowej działalności spółdzielni, określonej statutem.

Artykuł niniejszy stosuje się odpowiednio do Centralnej Kasy Spółek Rolniczych w Warszawie (Dz. P. P. P. z 1919 r. Nr. 15, poz. 212 i 213)

Opłaty od obligów i weksli.

Art. 5. Opłata od obligów, stwierdzających otrzymanie pożyczki od spółdzielni, wynosi 1% sumy pożyczki.

Jeżeli pożyczki udzieliła instytucja drobnego kredytu, opłata od obligu wynosi 0,3%. Za instytucję taką uważa się spółdzielnię, której podstawowem zadaniem statutowem jest udzielanie członkom pożyczek oraz przyjmowanie wkładów pieniężnych, dopóki wysokość kredytu, udzielo-

nego jednej osobie, nie przewyższa kwoty, którą określi rozporządzenie.

Minister Skarbu może zezwolić poszczególnym spółdzielniom celem uiszczenia opłaty od obligów, jak również opłaty, przewidzianej w art. 1 ustawy z dnia 26 października 1921 r. (Dz. U. R. P. z 1922 r. Nr. 38, poz. 313), na kasowanie znaczków stemplowych na obligach, na wekslach przekazowych, wystawionych przez spółdzielnię, oraz na wekslach własnych, płatnych na rzecz spółdzielni lub na jej zlecenie; Minister Skarbu określi, w jakim terminie i w jaki sposób kasowanie ma być dokonane. Zezwolenie takie może być każdego czasu odwołane.

Rachunki w przedmiocie należności spółdzielni za towary, dostarczone centrali handlowej.

Art. 6. Jeśli opłaty od rachunku, którym spółdzielnia stwierdziła swą należność za towary, dostarczone centrali handlowej, nie uiszczono przed doręczeniem rachunku centrali, to centrala obowiązana jest solidarnie ze spółdzielnią, która rachunek wystawiła, do uiszczenia opłaty. Podwyżka z powodu nieuiszczenia opłaty lub uiszczenia spóźnionego (art. 13) będzie jednak wymierzona tylko w razie nieuiszczenia w ciągu dni czternastu po doręczeniu rachunku centrali.

Za centralę handlową uważa się organizację, której zadaniem podstawowem, wyrażonem w statucie, jest pośrednictwo handlowe w interesie spółdzielni lub innego rodzaju zrzeszeń, również na zysk nie obliczonych.

Przepisy, dotyczące związków rewizyjnych.

Art. 7. Nie podlegają opłacie:

a) rachunki, któremi związek rewizyjny (art. 68 i 70 ustawy o spółdzielniach) stwierdza swą należność, wynikłą z działalności związkowej (art. 66 ustawy o spółdzielniach), oraz poświadczenia odbioru takich należności;

b) podania, wnoszone przez związek rewizyjny do Rady Spółdzielczej w zakresie jej właściwości, oraz podania do innych władz państwowych, wnoszone przez związek w sprawach spółdzielni, do niego należących.

Art. 8. Minister Skarbu może na wniosek związku rewizyjnego zezwolić, aby spółdzielnie, które do niego należą, uiszczały za pośrednictwem związku:

a) opłatę, przewidzianą w art. 1;

b) opłaty od obligów, stwierdzających otrzymanie pożyczki od spółdzielni (art. 5), o ile spółdzielnia może według statutu udzielać pożyczek tylko swym członkom.

Zezwolenie to może być każdego czasu odwołane.

Opłatę od obligów (punkt b) oblicza się w wysokości 1%, względnie 0,3%, od sumy pożyczek udzielonych w okresie, za które następuje uiszczenie.

Minister Skarbu ustali terminy uiszczenia oraz określi, jakich danych ma związek rewizyjny dostarczyć władzy skarbowej celem sprawdzenia obliczeń.

Minister Skarbu może na wniosek związku rewizyjnego zwolnić go od obowiązku uiszczania opłat za te spółdzielnie, które nie dostarczyły związkowi odnośnych kwot w ciągu terminu im wyznaczonego. O ile związek skorzysta z takiego zezwolenia, winien złożyć władzy skarbowej wykaz spółdzielni opieszałych.

Przepisy o nadzorze nad spółdzielniami w zakresie opłat stemplowych.

Art. 9. Spółdzielnia oraz te związki rewizyjne, które, korzystając z art. 8, pośredniczą przy uiszczaniu opłat stemplowych, obowiązane są na żądanie władzy skarbowej zezwolić jej na przejrzenie dokumentów i ksiąg celem sprawdzenia, czy spółdzielnie lub związki rewizyjne przestrzegają przepisów niniejszej ustawy.

Członkowie zarządu spółdzielni lub związku rewizyjnego winni na żądanie władzy skarbowej podać jej szczegółowe i zgodne z prawdą wszelkie znane im okoliczności, których znajomość potrzebna jest do celu powyższego.

Art. 10. Sądy mają przesyłać izbom skarbowym, właściwym według siedziby spółdzielni, odpisy, wyroków, przewidzianych w art. 112 oraz punkcie 1 art. 113 ustawy o spółdzielniach.

Art. 11. Jeżeli spółdzielnia, względnie związek rewizyjny (art. 8), nie uiściły opłaty, przewidzianej w art. 1 lub w art. 5, mimo braku warunków uwolnienia (art. 2 i 3), lub uiściły mniej niż się należy, opłatę wymierza władza skarbowa i zawiadamia o wymiarze przez nakaz płatniczy.

Art. 12. Opłatę, wymierzoną przez władzę skarbową (art. 11), należy zapłacić w ciągu miesiąca od doręczenia nakazu płatniczego. Kwoty, nieuiszczone w tym terminie, będą ściągnięte w drodze przymusowej według przepisów o egzekucji podatków bezpośrednich. Odwołanie (art. 18) nie odracza płatności.

Przepisy o naruszeniach ustawy.

Art. 13. Spółdzielnia, która nie uiściła opłaty, przewidziane w art. 1 lub art. 5, albo uiściła ją tylko w części lub po upływie przepisanego terminu, ma zapłacić podwyżkę, którą oznaczy urząd skarbowy w wysokości, nie przewyższającej dziesięciokrotnej kwoty nieuiszczonej, lub uiszczonej po upływie przepisanego terminu w sposób inny niż przepisany.

Jeżeli nie uiszczono opłaty, którą należało uiścić za pośrednictwem związku rewizyjnego (art. 8), do uiszczenia podwyżki są obowiązane:

tylko związek rewizyjny, jeśli nie wskazał spółdzielni opieszałej;

tylko spółdzielnia opieszała, jeśli związek ją wskazał.

Zastosowanie niniejszego artykułu w przypadkach, w których opłaty nieuiszczono wcale, lub uiszczono ją tylko w części, nie zwalnia spółdzielni od obowiązku uiszczenia opłaty, względnie części, której brakuje.

Art. 14. Winni innego rodzaju naruszeń niniejszej ustawy lub przepisów wykonawczych, wydanych na jej podstawie, ulegają karze pieniężnej w wysokości od 10 do 300 złotych.

Art. 15. Władza skarbowa wymierza podwyżki i kary pieniężne, przewidziane w art. 13

i 14. Należy je uiścić w ciągu dwóch tygodni od doręczenia orzeczenia, którem nałożono podwyżkę, względnie karę pieniężną. Przymusowe ściągnięcie może nastąpić dopiero po uprawomocnieniu się orzeczenia.

Przedawnienie.

Art. 16. Prawo Państwa do żądania opłaty, przewidzianej w art. 1 lub 5, ulega przedawnieniu z upływem lat pięciu od dnia, w którym prawo to powstało.

Odpowiedzialność z art. 13 i 14 ulega przedawnieniu z upływem lat pięciu od dnia, w którym zaszło naruszenie przepisu.

Bieg przedawnienia przerywa się przez wszelkie czynności urzędowe, odnoszące się do wymiaru lub uiszczenia opłaty, względnie grzywny, o ile czynności te doszły do wiadomości podatnika.

Środki prawne.

Art. 17. Zwrotu kwoty, uiszczonej nienależnie tytułem opłaty w myśl art. 1 lub 5, można żądać w ciągu roku od dnia uiszczenia.

Art. 18. Od nakazu płatniczego (art. 11), od orzeczenia w przedmiocie podwyżki (art. 13 i 15) oraz od orzeczenia odmownego na prośbę o zwrot nadpłaty (art. 17) można w ciągu miesiąca od doręczenia wnieść odwołanie do władzy wyższej.

Od orzeczenia w przedmiocie kary pieniężnej (art. 14 i 15) można w ciągu dwóch tygodni od doręczenia wnieść na ręce władzy, która orzeczenie wydała, bądź odwołanie, bądź żądanie rozpatrzenia sprawy przez sąd. Odwołanie rozstrzyga władza skarbowa drugiej instancji. Rozstrzygnięcie to jest ostateczne. Podatnik, który wybierze drogę odwołania do władz skarbowych, traci prawo odwołania się do sądu.

W razie przekazania sprawy sądowi, właściwym jest sąd powiatowy, względnie sąd pokoju. Na obszarze obowiązywania niemieckiej ustawy postępowania karnego z dnia 1 lutego 1877 r. stosuje się §§ 459 — 469 tej ustawy.

Przepis kompetencyjny.

Art. 19. Minister Skarbu ustali właściwość władz skarbowych do przedsiębrania czynności urzędowych w myśl ustawy niniejszej i przepisów wykonawczych, wydanych na jej podstawie.

Przepisy przejściowe.

Art. 20. Postanowienia niniejszej ustawy, dotyczące spółdzielni, stosują się do dnia 31 grudnia 1925 r. również do zrzeszeń, wymienionych w art. 117 ustawy z dnia 29 października 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 111, poz. 733), które jeszcze nie uzgodniły swych statutów z przepisami powołanej ustawy.

Począwszy od 1 stycznia 1926 r. stosowane będą do zrzeszeń tego rodzaju postanowienia niniejszej ustawy z wyjątkiem art. 2.

Art. 21. Art. 1 niniejszej ustawy stosowany będzie po raz pierwszy do wpłat na udziały, dokonanych począwszy od dnia wejścia ustawy w życie.

Art. 22. Upoważnia się Ministra Skarbu do zezwolenia na zaniechanie wymiaru opłat stemplowych oraz kar pieniężnych (podwyżek) w przypadkach naruszenia przepisów o opłatach stemplowych (należytościach stemplowych i bezpośrednich), o ile te naruszenia wiążą się z działalnością spółdzielni lub związków rewizyjnych, a zaszły przed wejściem w życie ustawy niniejszej.

Przepisy końcowe.

Art. 23. Z dniem wejścia w życie ustawy niniejszej tracą moc obowiązującą:

1) ustęp 6 art. 69 rosyjskiego zbioru ustaw o opłatach (ros. zb. praw tom V wyd .z 1903 r.);

2) ustawy austrjackie: z dnia 21 maja 1873 r. (Dz. Pr. P. Nr. 87), z dnia 1 czerwca 1889 r. (Dz. Pr. P. Nr. 91), z dnia 11 czerwca 1894 r. (Dz. Pr. P. Nr. 111) i z dnia 3 stycznia 1913 r. (Dz. Pr. P. Nr. 5);

3) postanowienia ustępów 1 i 3 pozycji 1 A c) taryfy stemplowej niemieckiej (w brzmieniu, ustalonem ustawą z dnia 26 lipca 1918 r. Dz. Pr. Rzeszy Niem. str. 799) — o ile dotyczą spółdzielni;

4) postanowienia ustępu d) pozycji 10 taryfy stemplowej, wprowadzonej rozporządzeniem b. gen.-gubernatora warszawskiego z dnia 19 lipca 1916 r. (Dz. Rozp. Nr. 40, poz. 127) (w brzmieniu, ustalonem ustawą z dnia 16 lipca 1920 r.—Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 498) — o ile dotyczą spółdzielni.

Art. 24. Ustęp 14 art. 14 ustawy z dnia 28 października 1921 r. o opłatach stemplowych od rachunków i poświadczeń odbioru sum pieniężnych lub innych przedmiotów wartościowych (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 676) otrzymuje brzmienie następujące:

„14) wydawane przez powiatowe lub gminne kasy oszczędności w przedmiocie przyjęcia lub zwrotu wkładu oszczędnościowego".

Art. 25. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości.

Art. 26. Ustawa niniejsza wchodzi w życie w dniu 1 kwietnia 1925 r. i obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej.

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) *S. Wojciechowski.*

Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

Minister Sprawiedliwości:
(—) *A. Żychliński.*

(Dz. U. R. P. z dn. 11.I 1925 r. Nr. 1, poz. 2).

Monopol spirytusowy.

80.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 22 listopada 1924 r.

w przedmiocie ustalenia wymiaru odpędu spirytusu według województw na kampanję 1924/5 r.

Na podstawie art. 49 ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. o monopolu spirytusowym (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 756) zarządza się co następuje:

§ 1. Prawo odpędu dla gorzelni rolniczych i przemysłowych dla poszczególnych województw na obszarze Państwa, ustala się w wysokości następującej:

WOJEWÓDZTWO	Prawo odpędu dla gorzelni rolniczych w województwie na r. 1924/25	Prawo odpędu dla gorzelni przemysłowych na rok 1924/25	Ogólne prawo odpędu na rok 1924/25
	hl.	hl.	hl.
Warszawskie	104.070	13.373	117.443
Łódzkie	78.552	13.831	92.383
Kieleckie	40.607	9.438	50 045
Lubelskie	103.827	5.614	109 441
Białostockie	21.394	3.673	25.067
Poznańskie	361.682	7.302	368 984
Pomorskie	112.775	2.256	115,031
Wileńskie	4.844	4.100	8 944
Nowogródzkie	8.158	—	8.158
Poleskie	6 383	—	6 383
Wołyńskie	5 322	5.400	10.722
Krakowskie	18.355	26.300	44.655
Lwowskie	120.000	2.293	122.293
Stanisławowskie	29.255	2.420	31.675
Tarnopolskie	62.430	—	62.430
Śląskie	26.346	—	26.346
Razem	1.104.000	96.000	1.200.000

§ 2. Ustalony w § 1 niniejszego rozporządzenia podział prawa odpędu obowiązuje wyłącznie na rok 1924/5.

§ 3. Wymiaru odpędu pomiędzy poszczególne gorzelnie, osobno rolnicze i osobno przemysłowe, dokonają w granicach wojewódzkiego prawa odpędu władze skarbowe drugiej instancji.

§ 4. Przeciwko wymiarowi dokonanemu przez władze skarbowe drugiej instancji może uprawniony wnieść odwołanie w trybie przepisanym w art. 49 ust. o monopolu spirytusowym (Dz. U. '' P. Nr. 78, poz. 756).

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Minister Skarbu:
(—) W. Grabski.

(Dz. U. R. P. z dn. 14. I. 1925 r. Nr. 2, poz. 16).

81.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 31 grudnia 1924 r.

o przydziale gorzelniom rolniczym prawa odpędu z rezerwy odpędowej i przelania prawa odpędu z jednej gorzelni na drugą w kampanii 1924/5 r.

Na podstawie art. 99 ustawy o monopolu spirytusowym (Dz. Ust. Nr. 78 poz. 756) podaje się do wiadomości właścicieli gorzelni, którym przysługuje prawo ubiegania się w kamp. 1924/5 bądź o przydział odpędu z rezerwy odpędowej, bądź też o przelew prawa odpędu z jednej gorzelni na drugą (art. 50, 51 ust. 2-gi i 55 Ustawy o monopolu spirytusowym Dz. Ust. Nr. 78 poz. 756), że odnośne umotywowane podania będą przez Ministra Skarbu rozpatrywane i rozstrzygane w zasadzie tylko o tyle, o le zostana złożone w ciągu miesiąca od daty opublikowania niniejszego obwieszczenia.

W tym celu zaleca sę zainteresowanym, aby niezwłocznie i nie później aniżeli w ciągu 10 dni wyżej wspomniane podania złożyli we właściwych Izbach Skarbowych.

Podania te beda za pośrednictwem D. P. M. S. przedstawione do decyzji Ministra Skarbu.

Właściciele gorzelni, krórzy przekroczą przepisany w niniejszem obwieszczeniu termin, mogą być narażeni na decyzje odmowną z powodu wyczerpania rezerwy odpedowej, względnie konieczności ostatecznego ustalenia podziału prawa odpedu dla gorzelni w całem państwie w kampanii 1924/5r.

Minister Skarbu:
(—) W. Grabski.

(Monitor Polski z 15.I 1925 r. Nr. 11).

82.

INSTRUKCJA

dla władz skarbowych II instancji o sposobie wyliczenia prawa odpędu dla poszczególnych gorzelni w Województwie — (do Rozp. Min. Skarbu z dnia 22 listopada 1924 roku w przedmiocie ustalenia wyznaczenia odpedu spirytusu wedle województw na kampanję 1924/25 (Dz. Ust. R .P. Nr. 2, poz. 16).

A. Gorzelnie rolnicze.

Przyznane dla każdego poszczególnego Województwa prawo odpędu władze skarbowe II instancji rozdzielają pomiędzy poszczególne czynne gorzelnie, kierując się poniższemi zasadami:

Grupa I. Dla gorzelni, które były normalnie czynne w czasie trzech ostatnich kampanji, bierze się za podstawę obliczenia przeciętną z produkcji wymienionych trzech kampanji.

Grupa II. Dla gorzelni, które w ciagu ostatniego trzechlecia były czynne normalnie jedynie w ciągu 2 kampanji, bierze się za podstawę obli-

czenia przeciętną wysokość odpędu z wymienionych 2 kampanji, nieuwzględniając kampanji roku trzeciego, w ciągu którego gorzelnia nie była czynną, bądź też była czynna częściowo.

Grupa III. Dla gorzelni, które w czasie ostatniego trzechlecia były czynne jedynie w ciągu jednej kampanji normalnie, a pozatem były nieczynne lub też w poprzedzających dwóch kampanjach częściowo czynne, bierze się za podstawę obliczenia przeciętną wysokość odpędu dla poszczególnych gorzelni 2-ch pierwszych grup.

Gorzelnię uważa się za normalnie czynną, o ile była czynna conajmniej 4 miesiące w danej kampanji.

Sumę wyprowadzonych w ten sposób przeciętnych odpędów porównać należy z przyznanym dla Województwa prawem odpędu i przeciętną dla poszczególnej gorzelni w województwie powiększyć lub zniżyć w takim stosunku, jaki zachodzi pomiędzy sumą wyprowadzonych przeciętnych odpędów a przyznanym prawem odpędu dla Województwa.

Przykład obliczenia.

W Województwie X jest 10 gorzelni, które były czynne w kampanjach 3 ostatnich lat normalnie i produkowały następujące ilości spirytusu 100%:

	w r. 1921/22	1922/23	1923/24
1	330 hl.	460 hl.	500 hltr.
2	350 „	420 „	510 „
3	680 „	510 „	610 „

Przeciętna dla tych trzech gorzelni wynosi: 430, 430 i 610 hlitrów i te ilości są podstawą dla obliczenia prawa odpędu dla nich na kampanję 1924/25 r.

Do 2-ej grupy należą 4 gorzelnie, które były czynne normalnie przez 2 kampanje, zaś w czasie trzeciej kampanji bądź zupełnie nieczynne, bądź częściowo (np. z powodu zbyt późnego uruchomienia gorzelni). Gorzelnie te wyprodukowały:

	w r. 1921/22	1922/23	1923/24
1	250 hl.	350 hl.	czynna częściowo
2	nieczynna	450 „	450 hl.
3	300 hl.	czynna cz.	380 „
4	nieczynna	260 hl.	500 „

Przeciętną dla tych czterech gorzelni wynosi: 300, 450, 340 i 380 hlitrów spirytusu i te ilości są podstawą dla obliczenia prawa odpędu dla nich na kampanję 1924/25 r.

Do 3-ej grupy należą 3 gorzelnie, które wyprodukowały:

	w r. 1921/22	1922/23	1923/24
1	nieczynna	część czynna	520 hl
2	nieczynna	500	nieczynna
3	nieczynna	nieczynna	220 hl.

Żadna z gorzelni nie miała 2-ch pełnych kampanji, wobec czego niema podstawy dla wyprowadzenia przeciętnej produkcji. — Dla tych gorzelni podstawą do obliczenia będzie przeciętna produkcją 2-ch pierwszych grup, a więc przeciętna ilość: 430, 430 610, 300, 450, 340, 380.

Przeciętna ta stanowi 420 hlitrów, która to ilość winna być przyjęta jako przeciętna dla trzech gorzelni grupy 3-ej i stanowić dla nich podstawę do obliczenia prawa odpędu na kampanję roku 1924/25.

W ten sposób wyprowadzone zostały przeciętne odpędy dla wszystkich 10 gorzelni, a mianowicie: 430, 430, 610, 300, 450, 340, 380, 420, 420 hl.

Suma tych przeciętnych odpędów stanowi 4200 hl. — Prawo odpędu dla danego województwa zostało przyznane w wysokości 6300 hlitrów: Porównywując te dwie ilości, uwidocznia się, iż stosunek sumy przeciętnych odpędów poszczególnych gorzelni w województwie do przyznanego dla województwa prawa odpędu wynosi 1 : 1,5 (4200 do 6300).

Zachowując ten sam stosunek, wyprowadza się prawa odpędu dla poszczególnych gorzelni na kampanję 1924/25 roku, które wyniosą: 645, 645(915, 450, 675, 510, 570, 630, 630, 630=6300 hlitrów, a więc sumę równą przyznanemu prawu odpędu na dane województwo.

Uwaga I. Zgodnie z ustawą prawo odpędu dla gorzelni rolniczej nie może być niższe, aniżeli 300 hl., oraz wyższe, aniżeli 1600 hlitrów.

W wypadku więc gdyby wyprowadzone w ten sposób prawo odpędu dla gorzelni wyniosło mniej, aniżeli 300 hlitrów, prawo to automatycznie zwiększa się do powyższej ilości, zaś ilość hlitrów dodana dla tej gorzelni dzieli się na pozostałe gorzelnie, posiadające prawo odpędu powyżej 300 hl., zmniejszając ich prawa odpędu proporcjonalnie.

W wypadku, gdyby wyprowadzone prawo odpędu przekraczało 1600 hl., prawo to zmniejsza się do 1600 hl., zaś pozostałą nadwyżkę dzieli się pomiędzy pozostałe gorzelnie, zwiększając ich prawo odpędu proporcjonalnie.

Uwaga II. Gdyby ustalone dla gorzelni grupy 3-ej prawa odpędu w wysokości jednakowej dla wszystkich gorzelni tej grupy były wyraźnie niesprawiedliwe (ze względu na różną wielkość gorzelni, obszar ziemi ornej i t. p.), upoważnia się Izbę Skarbową do podzielenia całej sumy odpędu grupy 3-ej w sposób indywidualny, uwzgleniając powyższe różne czynniki, które mogą wpływać n aprzyznanie większego lub mniejszego prawa odpędu.

Uwaga III. Gorzelnie, które w ostatnich trzech kampanjach były nieczynne i w obecnej kampanji zgłosiły swe uruchomienia, otrzymują prawo odpędu bezpośrednio od D. P. M. S. z rezerwy odpędowej.

Wnioski, co do wysokości prawa odpędu dla takich gorzelni, zgłaszają Izb ySkarbowe do D. P. M. S., uzasadniając je podaniem ilości i jakości posiadanej przez przedsiębiorcę gorzelni ziemi ornej, łąk i pastwisk, ilość hektarów zasadzonych ziemniakami dla gorzelni oraz przeciętny urodzaj ziemniaków z hektara.

B. Gorzelnie przemysłowe.

Z otrzymanego prawa odpędu wojewódzkiego dla gorzelni przemysłowych władze skarbowe II instancji przydzielają przedewszystkiem dla każdej gorzelni, przerabiającej wyłącznie owoce i odpadki z nich, prawo odpędu w wysokości 75hl.

100% spirytusu, zaś pozostałą ilość dzielą pomiędzy pozostałe gorzelnie przemysłowe.

O ile w Województwie znajdują się gorzelnie przemysłowe, utylizujące wywar, 25% odpędu wojewódzkiego dla gorzelni przemysłowych, pozostałego po przydziale dla gorzelni owocowych, zostaje podzielone przedewszystkiem pomiędzy takowe, poczem dopiero pozostałe 75% prawa odpędu dzieli się pomiędzy utylizujące i nieutylizujące wywaru proporcjonalnie do ich faktycznego odpędu w ostatnich trzech, względnie dwóch, względnie jednej kampanji.

C.

Niezwłocznie po dokonaniu podziału wojewódzkiego prawa odpędu pomiędzy poszczególne gorzelnie rolnicze i przemysłowe, władze skarbowe II instancji zawiadamiają D. P. M. S. o wysokości prawa odpędu poszczególnych gorzelni, przesyłając cały operat do wiadomości.

D.

Przyznane prawo odpędu dla województwa obowiązuje jedynie na rok 1924/25.

E.

W wypadkach, gdy Izba Skarbowa obejmuje część województwa, którego pozostała część podlega innej Izbie Skarbowej, podział prawa odpędu na poszczególne gorzelnie winien nastąpić na zasadzie porozumienia obu Izb Skarbowych przy zastosowaniu przepisów niniejszej Instrukcji.

Minister Skarbu:

(—) *W. Grabski.*

83.

OKÓLNIK l. 16803/A. 24. D. A. M.

w sprawie normowania prawa odpędu gorzelń.

Do wszystkich Izb Skarbowych i Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy).

Na zasadzie ustawy o monopolu spirytusowym (Dz. Ust. Nr. 78, poz. 756) prawo do uzyskania przydziału odpędu z rezerw odpędowych mają:

1) gorzelnie rolnicze, które po dniu 1.VIII 1914 r. zostały wskutek wojny zniszczone (art. 50 ustęp 1-szy ustawy),

2) gorzelnie rolnicze, które powstaną po rozdziale odpędu — według norm art. 49 ustawy (art. 51 ustęp 1-szy ustawy), przyczem jako gorzelnie powstałe należy rozumieć nowe i odbudowujące się,

3) gorzelnie, wymienione pod p. 1, a do chwili ogłoszenia ustawy o monopolu spirytusowym nieodbudowane — według norm art. 49 powołanej ustawy i za zezwoleniem Ministra Skarbu z tem, że połowa tego prawa odpędu może być wykorzystana w gorzelni innego właściciela, położonej w promieniu nie dłuższym jak 15 klm., pod warunkiem, że przerobią w tej gorzelni ze swojego gospodarstwa ilość ziemniaków potrzebną dla wykorzystania dodatkowego prawa odpędu.

Powyższe artykuły ustawy należy rozumieć w ten sposób, że przydział prawa odpędu z rezerwy, uprawnionym do ubiegania się o to petentom, zostanie dokonany przez Ministra Skarbu na wniosek Izby Skarbowej, przedstawiony przez D. P. M. S.

Wobec tego Izby Skarbowe winny wypowiedzieć się co do wysokości prawa odpędu dla gorzelni poszczególnych petentów, biorąc pod uwagę:

a) obszar ziemi ornej gospodarstw połączonych z gorzelnią,

b) obszar uprawy ziemniaków i ilość tychże,

c) wysokość przedwojennego kontyngentu, prawa palenia lub odpędu,

d) w razie braku danych p. c) — przeciętny typ gorzelni w województwie,

e) ilość spirytusu odpowiadająca potrzebie wywaru wzgl. nawozu na 1 ha gruntu. Ilość ta ustala się przeciętnie na 1,75 hl. na 1 ha.

Wysokość prawa odpędu X może zatem być obliczona wg. następującego wzoru:

$$X = \frac{A\,1{,}75 + B}{2}.$$

A — oznacza obszar gruntów ornych połączonych z gorzelnią rolnicza; B — faktyczną produkcję spirytusu w jednej z 2-ch ostatnich kampanji przed zniszczeniem gorzelni, przyczem w razie braku tych danych, zamiast B należy podstawić wysokość odpędu gorzelni rolniczej typowej w danem województwie (wg. danych przeciętnych za ostatnie trzechlecie już przez Izby Skarbowe wyprowadzonych przy wymiarze ogólnego prawa odpędu).

Otrzymane w ten sposób prawo odpędu podlega uzgodnieniu z przepisami ustawy o monopolu spirytusowym (minimum prawa odpędu 300 hl., maximum 1600 hl., ilość ziemniaków z własnego gospodarstwa i t. p. — art. 34 ust. 2,57 ust. 2 i 51 Ustawy).

Ubiegający się o przydział prawa odpędu po myśli art. 51 ust. 2-gi ustawy o monopolu spirytusowym winien złożyć w Izbie Skarbowej podanie (na imię Ministra Skarbu) z dołączeniem dowodów stwierdzających:

1) że gorzelnia została po 1.VIII 1914 r. zniszczona,

2) odległość gorzelni, na którą prawo odpędu ma być przelane,

3) że posiada z własnego gospodarstwa ilość ziemniaków, potrzebną do wykorzystania dodatkowego prawa odpędu,

4) ewentualnie, wysokość przedwojennego wypędu,

5) zgodę właściciela gorzelni na przerobienie połowy prawa odpędu przyznanego gorzelni zniszczonej.

Poświadczenie Izby Skarbowej lub podległych jej organów co do punktów 1—4 włącznie jest najzupełniej miarodajne.

Wnioski swe i wykazy proponowanych odpędów prześlą Izby Skarbowe do D. P. M. S.,

która z kolei cały operat przedstawi p. Ministrowi Skarbu.

W celu ułatwienia praktycznego wykonania art. 51 ust. o monopolu spirytusowym, należy jako ostateczny termin składania odnośnych podań ustalić miesiąc styczeń 1925 r., poczem nastąpi przydział z rezerw odpędowych.

Podania, złożone po tym terminie, w bieżącej kampanji uwzględniane nie będą. W tej sprawie ukaże się wkrótce urzędowe obwieszczenie.

Zwraca się uwagę, że powyższy termin należy zastosować również przy wykonaniu art. 55 ustawy, a to w celu umożliwienia D. P. M. S. ustalenia planu odstawy spirytusu.

Wobec pewnych wątpliwości, wyjaśnia się, że gorzelniom zniszczonym, które uzyskają połowę praw odpędu i prawo te przeleją w myśl art. 51 ust. o monopolu spirytusowym — cena za spirytus obliczona zostanie z zastosowaniem norm. art. 11 ustawy osobno, t. j. jak gdyby gorzelnia zniszczona przerabiała przyznaną jej połowę prawo odpędu.

Gorzelnia, która uzyska przelew prawa pędzenia z jednej lub więcej gorzelni tego samego właściciela (art. 55 ustawy), otrzyma na wymierzony jej kontyngent zakupu, cenę obliczoną od łącznej ilości tegoż kontyngentu.

Gorzelni nowopowstających (odbudowanych) składania podań o przydział odpędu z rezerw krępować nie należy żadnym terminem.

Właściciel dwuch lub więcej gorzelni, z których jedna lub więcej zostały wydzierżawione, nie traci praw przysługujących mu z tytułu art. 55 ustawy o monopolu spirytusowym, o ile oczywiście następuje zgoda dzierżawcy.

Warszawa, dnia 31 grudnia 1924 r.

Za Ministra Skarbu:
(—) *Dr. Głowacki*
Dyrektor Departamentu.

84.

OKÓLNIK L. 790/D. A. M.

o nabywaniu spirytusu dla celów leczniczo-domowych.

Do wszystkich Izb Skarbowych i Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego.

Do czasu uruchomienia rozlewni spirytusu na cele leczniczo-domowe z bieżącej kampanji, jedynem źródłem nabycia spirytusu na powyższe cele po cenie 750 zł. za 1 hl. 100°, są zapasy spirytusu z ubiegłej kampanji zbutelkowane do 1 stycznia r. b. Zapasy te po opłaceniu dodatkowego opodatkowania w wysokości 168 zł. od 1 hl. 100° (91 + 77), t. j. w tej wysokości, jak spirytus, przeznaczony na wódki gatunkowe, mogą być sprzedawane w trybie dotychczasowym, aż do odwołania.

O powyższem zawiadamia się Izby Skarbowe w celu wydania odpowiednich zarządzeń, umożliwiających stronom nabywanie spirytusu dla celów leczniczo-domowych.

Warszawa, dnia 12 stycznia 1925 r.

Za Ministra Skarbu:
(—) *Dr. Głowacki*,
Dyrektor Departamentu.

85.

OKÓLNIK L. 16891/A. D. A. M.

w sprawie poboru spirytusu.

Do wszystkich Izb Skarbowych i do wszystkich Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów lub Dyrekcji Okręgów Skarbowych.

Wobec wejścia w życie od 1.I.25 r. ustawy o monopolu spirytusowym z dnia 31 lipca 1924 r. (Dz. Ust. 78, poz. 756), Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości Izb Skarbowych, co następuje:

1) Udzielanie uprawnień na pobór spirytusu w myśl art. 22 Ust. o monopolu spirytusowym, oraz określenie ilości spirytusu na potrzeby uprawnionych do poboru tegoż, pozostaje do czasu wydania przepisów wykonawczych do ustawy w kompetencji właściwych władz skarbowych w trybie dotychczasowym.

2) Ceny sprzedażne 1 hl. 100% spirytusu monopolowego obowiązują uprawnionych do poboru spirytusu w myśl punktu 1 niniejszego rozporządzenia, w wysokości, oznaczonej w § 3 Rozporządzenia Ministerstwa Skarbu z dnia 24 grudnia 1924 r.

3) Sprzedaży spirytusu wszelkiego rodzaju dokonuje Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego, bądź bezpośrednio, bądź to pośrednio drogą komisowej sprzedaży przez rektyfikacje i składnice, które zawarły z D. P. M. S. odnośne umowy.

A) Sprzedaż bezpośrednia.

Nabywca przesyła zamówienie na przepisanych formularzach bezpośrednio do D. P. M. S. Równocześnie z zamówieniem winien nabywca udzielić pokrycia, bądź całkowicie w gotówce, bądź też w wysokości 100 zł. za 1 hl. w gotówce, a resztę w wykorzystaniu kredytu, przyznanego poprzednio przez D. P. M. S.. W zamówieniu nabywca podaje rektyfikację lub składnicę, w której spirytus pragnie odebrać. Jeśli zamówienie jest pokryte i nabywca posiada uprawnienie do nabywania spirytusu, D. P. M. S. wydaje odpowiednie zlecenie do rektyfikacji lub składnicy. Kopje zlecenia otrzymują miejscowa Kontrola Rektyfikacji, oraz nabywca, jako potwierdzenie sprzedaży. D. P. M. S. sprzedawać będzie bezpośrednio ilości nie mniejsze niż 10 hl.

B) Sprzedaż komisowa.

Sprzedaż komisową prowadzą te firmy, które podpisały umowy, wzór których już przesłano oddzielnie. Dokładny wykaz tych firm wraz z ewidencją gwarancji, złożonej w myśl § 16 umowy, D. P. M. S. prześle oddzielnie. Sprzedaż Komisowa odbywa się wyłącznie za gotówkę. Komisjoner zobowiązany jest najpóźniej w dzień po dokonanej sprzedaży przekazać na rachunek D. P. M. S. całkowitą należność i równocześnie złożyć raport bezpośrednio do D. P. M. S., a uwierzytelniony przez siebie odpis przedstawić organowi miejscowej Kontroli Skarbowej.

Wartość komisowa sprzedanego spirytusu nie może przekroczyć każdodziennie 30% złożonej gwarancji.

Kontrola Skarbowa ma obowiązek dopilnować:

a) By wartość sprzedanego spirytusu nie przekroczyła 30% złożonej gwarancij.

b) By odpis raportu otrzymała najpóźniej w chwili rozpoczęcia się drugiego dnia roboczego, licząc od upływu dnia dokonania sprzedaży, t. zn.: jeśli sprzedaż dokonana była np. 8-go stycznia, raport winien wpłynąć do kontroli miejscowej najpóźniej z chwilą rozpoczęica ruchu, dnia 10 stycznia.

W razie niedopełnienia warunku p. b), kontrola skarbowa wstrzymuje niezwłocznie wydawanie spirytusu na sprzedaż komisową.

Kontrola Skarbowa wydaje spirytus na sprzedaż komisową w granicach 20% gwarancji i każdodziennie na przepisanym formularzu, zawiadamia D. P. M. S. o wydanych ilościach. Kopje raportu zatrzymuje Kontrola Skarbowa, przechowując je w bloczkach przez D. P. M. S. dostarczonych. Jeśli w danym dniu nie odprawiono żadnej ilości na sprzedaż komisową, tak Kontrola Skarbowa, jak i komisjoner przesyłają jednak do D. P. M. S. przepisane formularze, z wykreśleniem odnośnych rubryk.

4) Miejsca wydawania spirytusu, oraz firmy komisjonerów D. P. M. S. poda do publicznej wiadomości, przesyłając Izbom Skarbowym i Urzędom specjalne zestawienia.

5) Wszelkie czynne fabryki wódek i rozlewnie, po opłaceniu patentu według taryfy, obowiązującej w myśl Ustawy o Monopolu Spirytusowym, mogą być czynne aż do odwołania, względnie wydania przepisów wykonawczych w tej sprawie.

Warszawa, dnia 30 grudnia 1924 r.

Za Ministra Skarbu:
(—) *Dr. Głowacki,*
Dyrektor Departamentu.

Podatki konsumcyjne.

86.

OKÓLNIK l. 15950/24 D. A. M.—W. a.

o badaniu zawartości alkoholu w piwie.

1) Do wszystkich Izb Skarbowych—Wydział IV,
2) Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego — Wydział Skarbowy w Katowicach.

W praktyce browarnianej stosuje się dla określenia cukrowości, kwasowości, alkoholu i t. p. wyłącznie wyrażenia wagowe. Celem uprzedzenia możliwych nieporozumień między Kontrolą Skarbową, a zarządami browarów w przedmiocie mocy alkoholowej piwa mają organa Kontroli Skarbowej badać zawartość alkoholu w piwie również w wymiarach wagowych. Ponieważ organa Kontroli nie posiadają przyrządów do określenia w płynach wagowych procentów alkoholu, należy przeto posiłkować się w tych razach zwykłymi alkoholomierzami Trallesa i przeliczać rzeczywistą moc objętościową na wagową korzystając z załączonej tabliczki redukcyjnej.

W wątpliwych wypadkach należy zbadać piwo na zawartość alkoholu w %% wagowych w pracowni chemicznej z pomocą piknometru.

Warszawa, dnia 31 grudnia 1924 r.

Za Ministra Skarbu:
(—) *Dr. Głowacki*
Dyrektor Departamentu.

Załącznik do okólnika l. 15950/24 D. A. M.—W. a.

Tabliczka do przeliczenia % objętościowych alkoholu na wagowe.

% objętościowe (tabl.)	Znaki dziesiętne									
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9
0	0.00	0.08	0.16	0.24	0.32	0.40	0.49	0.57	0.65	0.73
1	0.81	0.89	0.97	1.05	1.13	1 21	1 30	1.38	1.46	1.54
2	1.62	1.70	1.78	1.86	1.94	2.02	2.10	2.18	2.26	2.34
3	2.42	2 50	2.58	2.66	2 71	2.82	2.90	2 98	3.06	3.14
4	3.22	3.30	3.38	3.46	3.54	3.62	3.70	3.78	3.86	3.94
5	4.02	4.10	4.18	4.26	4.34	4.42	4.51	4.59	4.67	4.75

87.

OBWIESZCZENIE.

Rozporządzeniem z dnia 11 listopada 1924 r. L. 12394/24 zezwoliło Ministerstwo Skarbu Leonowi Iwanowskiemu na urządzenie prywatnego wolnego składu cukru w Warszawie przy ulicy Kolejowej Nr. 69.

Kontrolę skarbową nad tym składem wykonywa I-szy Urząd Skarbowy Akcyz i Monopolów w Warszawie (ul. Nowogrodzka 60).

Warszawa, dnia 3 stycznia 1925 r.

Za Ministra Skarbu:

(—) *Dr. Głowacki*

Dyrektor Departamentu.

Przepisy celne.

88.

ROZPORZĄDZENIE

Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych

z dnia 30 grudnia 1924 r.

o zmianie rozporządzenia z dnia 11 września 1924 r. w sprawie ustanowienia ceł wywozowych na niektóre towary.

Na zasadzie art. 7 ustęp a) ustawy z dn. 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. Cło wywozowe, ustanowione w § 1 rozporządzenia z dnia 11 września 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 83, poz. 796) na niżej wymieniony towar, zniża się jak następuje:

Poz. taryfy celnej	Nazwa towaru	Cło od 100 kg.	
		zł.	gr.
229	Odpadki z kory drzewa korkowego	8	—

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:

(—) W. Grabski.

Minister Przemysłu i Handlu:

(—) Józef Kiedroń.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:

(—) Janicki.

(Dz. U. R. P. z dn. 14.I 1925 r. Nr. 2, poz. 18).

89

ROZPORZĄDZENIE

Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych

z dnia 31 grudnia 1924 r.

w sprawie zmiany niektórych norm opłat manipulacyjnych, pobieranych przy odprawie celnej towarów.

Na podstawie artykułu 7, p. e. ustawy z dn. 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777), zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustępy A i E rozdziału I, oraz cały rozdział II artykułu 15 rozporządzenia Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 11 czerwca 1920 r. o taryfie celnej, w brzmieniu, ustalonem rozporządzeniem z dnia 27 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 68, poz. 663), otrzymują następujące brzmienie:

Ustęp A. Rozdziału I.

Od towarów przywożonych i wywożonych, podlegających opłacie celnej, z wyjątkiem przywożonych kolejowych przesyłek pośpiesznych i nadzwyczajnych — 5% od sumy cła, najmniej jednak 0,50 zł. od każdej przesyłki.

Od przywożonych kolejowych przesyłek pośpiesznych i nadzwyczajnych — 15% od sumy cła, najmniej jednak 0,50 zł. od każdej przesyłki.

Ustęp E. Rozdziału I.

Od towarów, odprawianych na zasadzie art. 12 niniejszego rozporządzenia w obrocie uszlachetniającym czynnym i biernym, oraz w obrocie reparacyjnym czynnym i biernym pobiera się przy przywozie i powrotnym wywozie, oraz przy wywozie i powrotnym przywozie 0,01 zł. od 100 kg. wagi surowej, najmniej jednak 0,50 zł. od każdej przywożonej lub wywożonej przesyłki.

W innych wypadkach odprawy warunkowej towarów pobiera się przy przywozie, oraz przy wywozie 0,05 zł. od 100 kg. wagi surowej, najmniej jednak 0,50 zł. od każdej wywożonej lub przywożonej przesyłki.

O ile do towarów, odprawionych pierwotnie, warunkowo stosuje się następnie odprawę zwykłą (ostateczną), opłaty manipulacyjne należy pobierać według norm właściwych, stosowanych przy odprawie ostatecznej.

Pobieranie opłat manipulacyjnych przy odprawie warunkowej przesyłek w ruchu pocztowym, normuje treść rozdziału III.

Rozdział II.

Następujące towary są wolne od wszelkich opłat manipulacyjnych:

1) Przy przywozie i wywozie.

a) węgiel kamienny, brunatny, torfowy i drzewny, cegiełki węglowe (brykiety), koks i torf;

b) wszelkiego rodzaju wolne od cła, żywe: zwierzęta, ptactwo, owady, płazy, ryby;

c) towary przewożone w ruchu granicznym.

2) Przy przywozie.

a) towary odprawiane bez cła w myśl art. 10, oraz punktów 1, 2, 3, 4, 5, 7 i 8 artykułu 11 niniejszego rozporządzenia;

b) towary wolne w przywozie od cła, a przeznaczone dla instytucji i osób, wymienionych w punkcie 4 artykułu 11 niniejszego rozporządzenia, oraz towary krajowego pochodzenia wolne w przywozie od cła, zwrócone z zagranicy w stanie niezmienionym;

c) przedmioty, przewożone na zasadzie umów o reewakuacji, rewindykacji, repatrjacji i reparacji (odszkodowaniu);

d) przywożone z połowu na łodziach rybackich ryby świeże.

3) Przy wywozie.

a) towary, będące przedmiotem monopolu państwowego, wysyłane za granicę przez zarządy monopolów państwowych;

b) wszelkiego rodzaju przesyłki urzędowe;

c) przesyłki służbowe przedstawicielstw i misji dyplomatycznych, oraz konsulatów państw obcych, jak również przesyłki, stanowiące własność osobistą personelu tych przedstawicielstw, misji i konsulatów;

d) towary, wymienione w punktach 8, 10, 11, 12, 13 artykułu 10 niniejszego rozporządzenia, oraz towary, wymienione w punktach 7 i 8 artykułu 11 niniejszego rozporządzenia.

3) Przy przewozie.

Towary przewożone tranzytem.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie siódmego dnia po ogłoszeniu.

Minister Skarbu:

(—) *W. Grabski.*

Minister Przemysłu i Handlu:

(—) *Józef Kiedroń.*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:

(—) *Janicki.*

(Dz. Ust. R. P. Nr. 3 z dnia 14 stycznia 1925 r., poz. 29).

90.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 7 stycznia 1925 r.

w sprawie opłaty statystycznej od soli kuchennej, bydlęcej i chemicznie czystej.

Na podstawie art. 2 ustawy z dn. 21 października 1919 r. o organizacji statystyki administracyjnej (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 464), zarządza się, co następuje:

§ 1. Opłatę statystyczną od soli kuchennej, bydlęcej i chemicznie czystej (poz. 33, p. 1 taryfy celnej z dnia 26 czerwca 1924 r. — Dz. U. R. P. Nr. 54, poz. 540), przesyłanej w ładunkach całowagonowych o wadze netto nie niżej 10.000 k., uiszcza się w wysokości 60 groszy od jednego wagonu.

§ 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w 5 dni po ogłoszeniu.

Prezes Rady Ministrów i Minister Skarbu:

(—) *W. Grabski.*

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) *Ratajski.*

(Dz. Ust. R. P. Nr. 4 z dnia 16 stycznia 1925 r., poz. 36).

91.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 30 grudnia 1924 r.

w sprawie uzupełnienia wykazu, oznaczającego dopuszczalny brak niektórych bliższych określeń w handlowych dokumentach, przy pisemnem zgłoszeniu przesyłek towarowych (Dz. U. R. P. z 1924 r. Nr. 82, poz. 788).

Na podstawie artykułu 21 rozporządzenia Ministrów: Skarbu oraz Przemysłu i Handlu o taryfie celnej z dn. 11 czerwca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 314), zarządza się, co następuje:

§ 1. Dołączony do § 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 11 września 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 788) wykaz, oznaczający dopuszczalny brak niektórych bliższych określeń w handlowych dokumentach przy pisemnem zgłoszeniu, bez wymiaru za taki brak dodatkowej opłaty manipulacyjnej (akcydencji), uzupełnia się przez dodanie:

117 p. 7, lit. a/b. Oleje roślinne osobno niewymienione (kokosowy, palmowy z nasion i rdzenia, bawełniany, soya, kukurydzowy, seza-

mowy i t. p.) — bez podania procentowej zawartości wolnych kwasów tłuszczowych".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:

(—) *W. Grabski.*

(Dz. Ust. R. P. Nr. 4 z dnia 16 stycznia 1925 r., poz. 38).

92.

ROZPORZĄDZENIE

Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych

z dnia 15 stycznia 1925 r.

w sprawie przedłużenia terminu mocy obowiązującej rozporządzenia z dn. 12 grudnia 1924 r. o ulgach celnych (Dz. U. R. P. z 1924 r. Nr. 108, poz. 977).

Na podstawie punktu b., art. 7 ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777), zarządza się, co następuje:

§ 1. Termin mocy obowiązującej rozporządzenia z dnia 12 grudnia 1924 r. o ulgach celnych (Dz. U. R. P. z r. 1924 Nr. 108, poz. 977), przedłuża się do dnia 28 lutego 1925 r. włącznie.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie dnia 16 stycznia 1925 r.

Minister Skarbu:

(—) *W. Grabski.*

Minister Przemysłu i Handlu:

(—) *Józef Kiedroń.*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:

(—) *Janicki.*

(Dz. Ust. R. P. Nr. 4 z dnia 16 stycznia 1925 r., poz. 39).

Przepisy o instytucjach bankowych.

93.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

USTAWA

z dnia 19 grudnia 1924 roku

o zatwierdzeniu zmian w statucie Banku Polskiego.

Art. 1. Na podstawie art. 12 statutu Banku Polskiego (załącznik do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 20 stycznia 1924 r.— Dz. U. R. P. z 1924 r. Nr. 8, poz. 75) zatwierdza się uchwałę Nadzwyczajnego Walnego Zebrania Akcjonarjuszów Banku Polskiego z dnia 17 czerwca 1924 r. o następującem brzmieniu:

Art. 18 statutu Banku Polskiego z dnia 20 stycznia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 8, poz. 75) otrzymuje brzmienie następujące:

„Każdy akcjonarjusz, uprawniony do udziału w Walnem Zebraniu (art. 16) i do głosowania na niem (art. 17), może wykonywać swoje prawa przez pełnomocnika.

Akcjonarjusz, posiadający mniej niż 25 akcyj, może upoważnić do zastępstwa innego akcjonarjusza, przyczem każde 25 akcyj łącznie z reprezentowanemi dają prawo do jednego głosu.

Pełnomocnikiem może być tylko akcjonarjusz, uprawniony do udziału w Walnem Zebraniu, lecz nikt nie może posiadać więcej niż 500 głosów razem z własnemi.

Każdemu akcjonarjuszowi wolno mieć tylko jednego pełnomocnika.

Pełnomocnictwa do uczestniczenia i głosowania na Walnem Zebraniu są wolne od opłat stemplowych.

Pełnomocnictwa wystawia się w formie listu do Dyrekcji Banku Polskiego, podpisanego własnoręcznie pełnem imieniem i nazwiskiem akcjonarjusza".

Art. 19 powołanego wyżej statutu otrzymuje brzmienie następujące:

„Pełnomocnictwa do uczestniczenia na Walnem Zebraniu winny być przedstawione w Centrali Banku w Warszawie najpóźniej na siedem dni przed terminem zebrania dla wpisania na listę upoważnionych do głosowania i przygotowania kart wstępu z oznaczeniem ilości głosów.

Akcjonarjusze otrzymują karty wstępu na podstawie zapisów w księdze akcjonarjuszów. Wydawanie kart wstępu rozpoczyna się na dwa tygodnie przed terminem zebrania i przerywa się na trzy dni przed zebraniem".

Art. 2. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Skarbu.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej:

(—) *S. Wojciechowski.*

Prezes Rady Ministrów

i Minister Skarbu:

(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z dn. 14.I 1925 r. Nr. 2, poz. 15).

Skarbowość związków samorządowych.

94.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Spraw Wewnętrznych

z dnia 30 grudnia 1924 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w przedmiocie przekazania wojewodom (Delegatowi Rządu w Wilnie) i dyrektorom izb skarbowych prawa zatwierdzenia uchwał o poborze podatku od lokali do wysokości norm, oznaczonych na rok 1925.

Na podstawie art. 37 ustęp 2 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747) zarządza się co następuje:

§ 1. Wojewodowie (Delegat Rządu w Wilnie), działający na zasadzie rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 15 kwietnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 390) w porozumieniu z dyrektorami izb skarbowych, uprawnieni są do zatwierdzania uchwał reprezentacji gmin miejskich w przedmiocie stawek podatku od lokali do wysokości, oznaczonej w rozporządzeniu z dnia 27 listopada 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 104, poz. 949).

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Srpaw Wewnętrznych:

(—) Ratajski.

Minister Skarbu:

(—) W. Grabski.

(Dz. U. R. P. z dn. 14.I 1925 r. Nr. 2, poz. 20).

Wiadomości nieurzędowe.

KOMUNIKAT

Polskiego Stowarzyszenia Złotego Krzyża.

Zawiązane z końcem 1922 r. pod hasłem „Złotego Krzyża“ Stowarzyszenie Urzędników państwowych ogłosiło właśnie sprawozdanie ze swej dotychczasowej dwuletniej działalności.

Jedynym (humanitarnym) celem Stowarzyszenia jest dopomóc urzędnikom państwowym całej Polski w leczeniu się w miejscowościach kąpielowych i klimatycznych przez zakładanie własnych tanich sanatorjów i domów wypoczynkowych, jakoteż przez uzyskiwanie dla członków ulg i ułatwień w zakładach zdrojowych. Brak urzędniczych domów zdrojowych i wielka drożyzna w miejscowościach kąpielowych utrudnia, można powiedzieć, uniemożliwia leczenie się urzędników (i ich rodzin) w zdrojowiskach. Budowa urzędniczych domów zdrowia przyczyni się w znacznej mierze do usunięcia tych trudności.

Terytorjalny zakres działania Stowarzyszenia rozciąga się z siedziby we Lwowie na całą Rzeczpospolitą Polską. Stowarzyszenie liczy obecnie 4.709 członków zwyczajnych (urzędników państwowych z wszystkich dzielnic Państwa) i przeszło 300 członków założycieli (ze sfer urzędniczych, przemysłowych i finansowych).

W ubiegłym sezonie letnim korzystało wielu członków Stowarzyszenia z rozmaitych ulg i ułatwień, wyjednanych w licznych prywatnych zdrojowiskach. W czerwcu b. r. otworzyło Stowarzyszenie i prowadzi wzorowo własne wielkie Sanatorjum dla piersiowo chorych w Supraślu, koło Białegostoku, składające się z kilku budynków mieszkalnych i gospodarczych. Chorzy pozostają w sanatorjum pod opieką własnego lekarza zakładowego. Zakład otwarty jest przez cały rok.

W programie Stowarzyszenia leży budowa domów zdrowia dla urzędników państwowych w podkarpackich zdrojowiskach, jak Krynica, Iwonicz lub Rabka, Truskawiec, Zakopane.

W najbliższym czasie, już na wiosnę 1925 r., rozpoczyna Stowarzyszenie budowę wielkich rozmiarów domu zdrowia koło Krynicy w Muszynie nad Popradem, nadzwyczaj uroczej miejscowości górskiej, w bezpośredniej bliskości wspaniałych lasów państwowych i jedynego w Polsce lasu lipowego. Na cel tej budowy otrzymało Stowarzyszenie od Rządu pod korzystnemi warunkami czteromorgowy obszar gruntu wraz z dużym murowanym budynkiem. Dom zdrowia w Muszynie, który pomieści wygodnie 150 osób równocześnie, będzie posiadał własne łazienki, słoneczne werandy i tarasy i własną kuchnię i stanie się wymarzonem miejscem wypoczynkowem dla strudzonych pracą urzędników państwowych, jakoteż miejscem odzyskania zdrowia przez chorych i niedokrwistych. W czasie letnich ferji szkolnych urządzać będzie Stowarzyszenie w domu swym w Muszynie corocznie t. zw. kolonje wakacyjne dla dzieci urzędników, zwłaszcza z wielkich miast, a to na dwie zmiany po 40 do 50 dzieci przez kilka tygodni.

W Muszynie znajdą więc co roku setki urzędników, ich rodziny i dzieci tani i wygodny odpoczynek.

Potrzebujący leczenia się w zdrojowisku w Krynicy, oddalonej o kilka kilometrów, będą mogli dojeżdżać tam codziennie koleją żelazną.

Sfinansowanie budowy polega na somopomocy urzędników, na solidarnym wysiłku członków, zainteresowanych w utworzeniu sanatorjum.

Na koszta budowy deklarują i wpłacają urzędnicy 1/2% od wypłaconych im miesięcznie poborów służbowych przez jeden rok. Wpłata taka wynosi miesięcznie od 70 groszy (u urzędnika XI stopnia służb.) do 3 zł. (u urzędnika V stopnia).

Głównie w drodze takich wpłat i rocznych wkładek członków zebrało Stowarzyszenie w

ciągu kilku miesięcy fundusz na sanatorjum w Muszynie w kwocie 23.000 zł. Koszta budowy wyniosą znacznie więcej.

Życzyćby należało, by ogół urzędników państwowych wszelkich dykasterji całej Rzeczypospolitej Polskiej wszystkiemi siłami poparł tę nad wyraz zbawienną akcję, tak, by budowę rozpoczęto w terminie i sanatorjum mogło być oddane do użytku urzędników już na letni sezon 1926, jak to właśnie jest zamierzone.

Stowarzyszenie Złotego Krzyża, które — jak widzimy — podjęło hasło ochrony zdrowia urzędnika, jako pierwszorzędnej wartości ze względów społecznych, narodowych i państwowych, zasługuje na najzupełniejsze poparcie ze strony Państwa, społeczeństwa i zawodowych Stowarzyszeń urzędniczych. Te Stowarzyszenia winny dążyć do tego, aby wszyscy urzędnicy stali się członkami „Złotego Krzyża".

Wkładka członka zwyczajnego wynosi 5 zł. rocznie. Tak ta niska wkładka, jak i owe półprocentowe wpłaty mogą łatwo znaleźć pokrycie w budżecie urzędnika nawet najniższego stopnia służbowego.

Członkami założycielami Stowarzyszenia Złotego Krzyża z wkładką roczną najmniej 25 zł., mogą być także osoby fizyczne, niebędące urzędnikami państwowymi (jak ziemianie, adwokaci, przemysłowcy i t. p. i wogóle osoby prawne (spółki akcyjne, przedsiębiorstwa przemysłowe i finansowe, banki i t. p.). Członkowie łacy przez swe większe wkładki popierają cele i dążności Stowarzyszenia.

Wszelkich informacji w sprawach Stowarzyszenia udziela i wpłaty przyjmuje Sekretarjat Polskiego Stowarzyszenia Złotego Krzyża we Lwowie, plac św. Ducha 1. Stowarzyszenie posiada swe konto w P. K. O. Nr. 143468.

Zgłaszający się pisemnie o informacje mają dołączać na odpowiedź zaadresowaną już kopertę z nalepionym znaczkiem pocztowym.

Tłoczono w Drukarni Państwowej, Miodowa 22. Nr. 27738. 30-I. 1924 r.